

The Development of Competency of Teachers to Return Local Teachers In the upper central region According to Professional Standards of the Office of the Higher Education Commission

Wacharapatr Techawattanasiridumrong*

Ed. D (Curriculum and Instruction), Lecturer
Program in Curriculum and Instruction, Faculty of Education,
Phra Nakhon Si Ayutthaya Rajabhat University
*Corresponding Author: anan_xisu@163.com

Received: September 15, 2020 Revised: December 21, 2020 Accepted: January 6, 2021

Abstract

The purposes of this study were 1) to develop and find the effectiveness of a model for rehabilitation teacher competency development by enhancing experience in educational institutes 2) to Evaluate the use of a teacher competency development model for return by enhancing the experience in educational institutions and 3) to propose guidelines for the development of homeless teacher competency by enhancing experience in the Educational institutions. The population includes experts and experts. School representatives or mentor the sample group consisted of 137 return teachers. The sample group was determined by using Crazy and Morgan's tables. The research instruments were 1) 4 questionnaires and 2) 2 questionnaires. The statistics used for data analysis were percentage, frequency, mean, standard deviation, and t-test

The research results were as follows: 1) the model of teacher competency development restored by enhancing the experience in educational institutions was appropriate at a high level ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.48). 2) Results of using the model for teacher competency development, returning home by enhancing experience in educational institutions Higher after development than before development with statistical significance at the .05 level. and 3) Opinions of experts and experts on the guideline for the development of teacher competency in return by enhancing the experience in educational institutions. They were most suitable at the level ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.73).

Keywords: Developing Local Teachers, Professional Standards,
Teacher Professional Competence

การพัฒนาสมรรถนะครูคิณถิ่นภาคกลางตอนบนตามมาตรฐาน วิชาชีพครู ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

วัชรภัทร เตชะวัฒนศิริดำรง*

กศ.ด. (หลักสูตรและการสอน) อาจารย์
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา
*ผู้ประสานงาน: anan_xisu@163.com

วันรับบทความ: 15 กันยายน 2563 วันแก้ไขบทความ: 21 ธันวาคม 2563 วันตอบรับบทความ: 6 มกราคม 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคิณถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา 2) ประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคิณถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา และ3) นำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคิณถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา ประชากร ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ ผู้แทนสถานศึกษาหรือครูพี่เลี้ยง และครูคิณถิ่น จำนวน 217 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูคิณถิ่น จำนวน 137 คน กำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของ เครจซีและมอร์แกน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบประเมิน จำนวน 4 ฉบับ และ 2) แบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคิณถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.48) 2) ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคิณถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา หลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ3) ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญต่อแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคิณถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.73)

คำสำคัญ: การพัฒนาครูคิณถิ่น มาตรฐานวิชาชีพครู สมรรถนะวิชาชีพครู

บทนำ

“ครู” คือบุคลากรซึ่งประกอบวิชาชีพหลักทางด้านการเรียนการสอนและส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน เป็นบุคลากรที่มีบทบาทสำคัญในกระบวนการจัดการศึกษาเพราะเป็นผู้ที่อยู่ใกล้ชิดผู้เรียนมากที่สุด ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2562 ได้กำหนดความมุ่งหมายและหลักการในการจัดการศึกษาว่าต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุขโดยมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะเป็นคนเก่ง คนดี และมีความสุข จะเห็นได้ว่าภารกิจของครูจึงถือเป็นภารกิจที่สำคัญสังคมส่วนใหญ่จึงมุ่งหวังให้ครูพัฒนาเด็กไทยให้มีคุณภาพเทียบเท่านานาชาติ โดยหน้าที่สำคัญคือการจัดการกระบวนการเรียนรู้ การอบรมสั่งสอนให้ผู้เรียนให้เกิดความเจริญงอกงาม เพื่อให้เป็นผู้ที่มีความรู้ ทักษะกระบวนการ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ และสมรรถนะสำคัญของผู้เรียน ดังนั้นครูจึงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

OECD (2012) เป็นองค์กรเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาทางเศรษฐกิจ Organization for the Economic Cooperation and Development ได้ทำการวิจัยการเหลื่อมล้ำทางการศึกษาของไทยจากข้อสรุปผลการสอบ PISA พบว่า ผลการทดสอบที่แตกต่างกันเกิดจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยส่วนบุคคลของนักเรียนแต่ละคน ปัจจัยทางด้านครอบครัว และความแตกต่างของแต่ละโรงเรียนที่นักเรียนแต่ละคนเรียน หากกำหนดให้ขนาดของความเหลื่อมล้ำทางการศึกษามีอยู่ที่ร้อยละ 100 พบว่า ปัจจัยของความเหลื่อมล้ำด้านโรงเรียนมากถึง 47 เปอร์เซ็นต์ แสดงให้เห็นว่าคุณภาพของโรงเรียนที่มีความแตกต่างกันส่งผลให้คะแนนสอบ PISA ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำซึ่งปัญหานี้ต้องได้รับการแก้ไขโดยการยกระดับคุณภาพของโรงเรียนให้เกิดความ

เหลื่อมล้ำน้อยที่สุด และจำเป็นต้องเริ่มที่การพัฒนาครูเพื่อให้ได้ครูที่มีคุณภาพก่อนแล้วครูเหล่านี้จึงจะสามารถพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ

นอกจากนี้จากการทบทวนปัญหาการศึกษาในประเทศไทยโดย (OECD, 2016) พบประเด็นปัญหาที่ต้องทำการแก้ไข คือ ความไม่เท่าเทียมกันด้านคุณภาพของสถาบันการศึกษาขั้นพื้นฐาน OECD จึงเสนอวิธีแก้ปัญหามาโดยการช่วยเหลือและสนับสนุนครูในสถานศึกษาที่ขาดคุณภาพ เพื่อให้สามารถช่วยเหลือผู้เรียนให้ได้รับความเท่าเทียมกับโรงเรียนที่มีคุณภาพ อาจมีการกำหนดยุทธศาสตร์ในการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพครูและกระบวนการประเมินการปฏิบัติของครูในท้องถิ่นห่างไกล Teachers in Disadvantage Areas เช่น ยุทธศาสตร์ในการสนับสนุนช่วยเหลือด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ตลอดจนการใช้ดิจิทัลเทคโนโลยีเพื่อการเรียนรู้ เพื่อให้ครูสามารถพัฒนาผลการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยเฉพาะด้านเทคโนโลยีในรอบสิบปีที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่าประเทศไทยส่งเสริมทักษะการใช้ ICT ของครูและครูเรียนโดยได้รับการสนับสนุนผ่านโครงการต่าง ๆ ให้การช่วยเหลือ แต่จะเห็นว่าผู้เรียนยังขาดทักษะด้านเทคโนโลยี ทั้งนี้ เนื่องจากครูไทยขาดความมั่นใจและความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มประเทศสมาชิก OECD ที่ระดับใกล้เคียงกันแล้วพบว่าครูไทยมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอนน้อยกว่าประเทศอื่น ๆ OECD จึงแนะนำให้กำหนดสมรรถนะด้าน ICT ที่จำเป็นสำหรับครูและทำการช่วยเหลือให้ครูมีสมรรถนะตามที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะสมรรถนะในการใช้ทรัพยากรการเรียนรู้ดิจิทัล Digital Learning Resource เช่น ออดิโอ วิดีโอ ภาพหรือซอฟต์แวร์ ถือว่าเป็นสื่อการเรียนรู้ที่สำคัญในปัจจุบันประเทศไทยได้ลงทุนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไปมากแต่ก็ยังไม่สามารถพัฒนาสื่อการเรียนรู้ดิจิทัลได้ครอบคลุมทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ และทุกระดับชั้นในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

จากสภาพและปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้มีแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวข้างต้น คณะรัฐมนตรี

ได้อนุมัติโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2559 โดยมีเป้าหมายในการปฏิรูประบบการผลิตและพัฒนาครูให้มีประสิทธิภาพ มีระบบคัดเลือกคนดีคนเก่งเข้ามาศึกษาวิชาชีพครูในสถาบันผลิตครูที่มีคุณภาพสูง และมีระบบการบรรจุแต่งตั้งผู้ได้รับการคัดเลือกเข้าร่วมโครงการฯ ให้รับราชการครูในภูมิภาคของตนเองเมื่อสำเร็จการศึกษา โดยพิจารณาความต้องการของหน่วยงานผู้ใช้ครูในพื้นที่เป็นสำคัญซึ่งเป้าหมายนี้จะทำให้หน่วยงานผู้ใช้ครูในพื้นที่ได้ครูที่มีคุณภาพสูงตรงตามสาขาวิชาที่ต้องการ สถาบันผลิตครูสามารถผลิตและพัฒนาครูที่ดีและเก่งเพื่อพัฒนาการศึกษาในท้องถิ่นให้ทัดเทียมกันทุกพื้นที่ในประเทศไทย ในการนี้มีคณะทำงานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาร่วมกับคณะครุศาสตร์และศึกษาศาสตร์ของสถาบันอุดมศึกษาร่วมกันร่างหลักสูตรพัฒนาครูท้องถิ่นเพื่อให้ได้ครูท้องถิ่นที่มีคุณภาพในระดับสูงที่สามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนที่เชื่อมโยงสู่บริบทของท้องถิ่น เพื่อพัฒนาความสัมพันธ์กับชุมชน คุณลักษณะอันพึงประสงค์ที่บ่งชี้ความมีคุณภาพสูงของครูคือนักเรียนสามารถใช้เทคโนโลยีเพื่อการเรียนการสอนได้ และสามารถจัดการเรียนรู้โดยการบูรณาการภาษาอังกฤษในการจัดการเรียนรู้สาระวิชา และสามารถจัดการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงสู่ชุมชนและท้องถิ่น เพื่อเป็นพื้นฐานสู่การแก้ปัญหาและพัฒนาชุมชนตลอดจนการสร้างเครือข่ายพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็งและยั่งยืนต่อไปในอนาคต (Office of the Higher Education Commission, 2016)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะดำเนินการพัฒนาสมรรถนะครูคือนักเรียนภาคกลางตอนบนตามมาตรฐานวิชาชีพครู ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ดังนั้น การพัฒนาสมรรถนะครูคือนักเรียนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่เครือข่ายผลิตและพัฒนาครูในเขตภาคกลางตอนบนจะต้องร่วมกันพัฒนาสมรรถนะครูคือนักเรียนตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้วางไว้ ซึ่งเจตนารมณ์ของการพัฒนาตามโครงการดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคนดี คนเก่งในสาขาวิชาชีพครูในสถาบันผลิตครูที่มีคุณภาพ ดังนั้นโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นจึงเป็นการลงทุน

จากภาครัฐที่มุ่งหวังว่าโครงการดังกล่าวจะเป็นโครงการนำร่องในการปฏิรูประบบการผลิตครู ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิรูปการศึกษาเพื่อสร้างครูคุณภาพ ช่วยยกระดับคุณภาพการศึกษาในพื้นที่นำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของเด็กไทยให้ได้มาตรฐานสากล โดยมีตัวชี้วัดได้แก่ คะแนนผลสอบ O-NET และ PISA ที่เพิ่มขึ้น มีทักษะที่จำเป็นสำหรับศตวรรษที่ 21 และรองรับประเทศไทย 4.0 จึงมีความคาดหวังว่าครูคือนักเรียนที่ผ่านการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูครั้งนี้จะเป็นผู้นำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในระบบการศึกษาของประเทศที่จะเห็นผลได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้ให้ความสำคัญต่อการพัฒนาสมรรถนะครูคือนักเรียนภาคกลางตอนบนตามมาตรฐานวิชาชีพครูของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และได้จัดทำเป็นแนวปฏิบัติของสถานศึกษา คู่มือการพัฒนาและคู่มือครูที่สามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นระบบและต่อเนื่องให้กับสถานศึกษา รวมทั้งผลจากการดำเนินการวิจัยและพัฒนาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเคราะห์ผลการดำเนินการพัฒนาสมรรถนะครูคือนักเรียนภาคกลางตอนบนตามมาตรฐานวิชาชีพครูของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อนำเสนอเป็นแนวนโยบายในการดำเนินการพัฒนาครูคือนักเรียน ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา โดยมีกรอบแนวคิดในการดำเนินการ แบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ก่อนการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู ระยะที่ 2 ระหว่างการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู และระยะที่ 3 หลังการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคือนักเรียนด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา
2. เพื่อประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคือนักเรียนด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา
3. เพื่อนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคือนักเรียนด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา

สมมติฐานการวิจัย

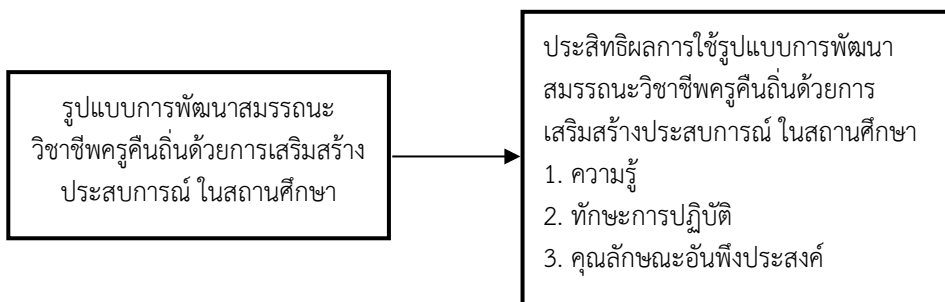
1. รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากขึ้นไป
2. ผลการใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา
3. แนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษามีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากขึ้นไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเรื่องการพัฒนาสมรรถนะครูคืนถิ่นภาคกลางตอนบน ตามมาตรฐานวิชาชีพครูของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา แบ่งการดำเนินการเป็น 3 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การพัฒนารูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา ระยะที่ 2 การประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา และระยะที่ 3 การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา

ภาพประกอบ 1

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การออกแบบการวิจัย
การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยออกแบบการวิจัยโดยใช้วิธีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) และประสมประสานการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

ซึ่งผู้วิจัยอาศัยกรอบแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาสมรรถนะหลักครูของ (Office of the Basic Education Commission, 2017) เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาสมรรถนะของครูคืนถิ่น แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ 1) สมรรถนะหลัก (Core Competency) 5 สมรรถนะ และ 2) สมรรถนะประจำสายงาน (Functional Competency) 6 สมรรถนะ ซึ่งการพัฒนาแบบประกอบด้วยองค์ประกอบอะไรบ้าง วัตถุประสงค์ในการศึกษามีอะไรบ้าง การจัดกิจกรรมอย่างไรให้เกิดประสิทธิภาพและประเมินผลการเรียนรู้ได้อย่างไร ซึ่งรูปแบบการพัฒนาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นใช้วิธีการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) และประสมประสานการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research) ส่วนการพัฒนาความแตกต่างระหว่างบุคคลของ (Sanghi, 2016) ปัจจัยความสำเร็จในการพัฒนาของ (Cavalier, 2005) การคัดเลือกบุคคลเข้ารับการพัฒนาของ (Keegan, Ringhofer and Huemann, 2018) รวมทั้งการสร้างบรรยากาศในการพัฒนาของ (Bloom, 1976) ผู้วิจัยสังเคราะห์หลักการ แนวคิดของนักการศึกษาหลาย ๆ ท่าน รวมทั้งการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถนำมาเขียนเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยดังต่อไปนี้

(Participatory Action Research) แบ่งการดำเนินการออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้ ระยะที่ 1 การพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา ระยะที่ 2 การประเมินผลการใช้รูปแบบ

การพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา และระยะที่ 3 การนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 20 คน ผู้แทนสถานศึกษาหรือครูที่เลี้ยงในสถานศึกษา จำนวน 20 คน และครูคืนถิ่น จำนวน 210 คน รวมทั้งสิ้น 250 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ครูคืนถิ่นที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งตำแหน่งครูช่วยปฏิบัติการศึกษา 2562 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาพระนครศรีอยุธยา เขต 1 จำนวน 105 คน และครูคืนถิ่น สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 3 จำนวน 32 คน รวมทั้งสิ้น 137 คน การกำหนดสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie and Morgan, 1970)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1) ด้านความรู้ 2) ด้านทักษะการปฏิบัติ และ 3) ด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลการทดลองมี 4 ชนิด ได้แก่

4.1. แบบประเมินรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา (ฉบับสมบูรณ์) มีข้อความคำถาม จำนวน 32 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มีค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.60-1.00 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์ครอนบักอัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.92 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.42-0.89

4.2. แบบประเมินแนวปฏิบัติของสถานศึกษา คู่มือการพัฒนาและคู่มือครูตามรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษามีลักษณะเป็นข้อคำถาม จำนวน 42 ข้อ เป็นคำถามปลายปิดแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มีค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.67-1.00 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์ครอนบักอัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.96 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.45-0.87

4.3. แบบสอบถามความคิดเห็นของครูคืนถิ่นที่มีต่อสมรรถนะวิชาชีพครูที่จำเป็นในสถานศึกษา มีข้อความคำถาม จำนวน 65 ข้อ มีลักษณะเป็นคำถามปลายปิดแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มีค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.65-1.00 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์ครอนบักอัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.98 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.48-0.85

4.4. แบบประเมินสมรรถนะวิชาชีพครูของตนเองตามรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา มีลักษณะเป็นข้อคำถาม จำนวน 25 ข้อ เป็นคำถามปลายปิดแบบมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับของลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) มีค่าความเที่ยงตรงของแบบประเมินโดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าตั้งแต่ 0.60-1.00 และค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีสัมประสิทธิ์ครอนบักอัลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) มีค่าเท่ากับ 0.95 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.42-0.89

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยทำการทดลองภาคสนามในช่วงเดือนกรกฎาคม 2562 ก่อนดำเนินการทดลองผู้วิจัยได้สุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางของเครจซี่และมอร์แกน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 137 คน

5.2 ก่อนดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยชี้แจงเกี่ยวกับการเข้ารับการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นให้ครูที่เข้ารับการพัฒนาเข้าใจ และทำแบบประเมินก่อนเข้ารับการพัฒนา ด้วยแบบประเมินสมรรถนะวิชาชีพครูของตนเองตามรูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 25 ข้อ

5.3 ดำเนินการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น เป็นระยะเวลาประมาณ 30 วัน ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2562 ถึงเดือนมกราคม 2563 และระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผู้วิจัยใช้ในการประเมินสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นที่เข้ารับการพัฒนา

5.4 เมื่อเสร็จสิ้นการพัฒนาผู้วิจัยทำแบบประเมินหลังเข้ารับการพัฒนา ด้วยแบบประเมินสมรรถนะวิชาชีพครูของตนเองตามรูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 25 ข้อ (ชุดเดิม)

5.5 นำเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลและประเมินผลการทดลอง มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำข้อมูลที่ได้จากการทดลองมาวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 วิเคราะห์หาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา โดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และคำนวณหาประสิทธิภาพของรูปแบบ

6.2 เปรียบเทียบความแตกต่างด้านความรู้ ทักษะการปฏิบัติ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้วิธีการคำนวณแบบต่าง ๆ เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนข้อมูลจากผลการแสดงความคิดเห็น และข้อเสนอแนะผู้วิจัยใช้วิธีการจัดหมวดหมู่ความสัมพันธ์ของเนื้อหาเรียงลำดับตามจำนวนความถี่ของข้อมูลจากมากไปหาน้อย

ผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา พบว่า ได้รูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา (ฉบับสมบูรณ์) แบ่งออกเป็น 3 ระยะ 4 ขั้นตอน 27 กิจกรรม จำแนกตามระยะ โดยภาพรวมผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$, S.D. = 0.48) เมื่อพิจารณาเป็นรายระยะ พบว่า ระยะที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือระยะที่ 2 ระหว่างการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$, S.D. = 0.65) รองลงมาคือ ระยะที่ 1 ก่อนการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.98$, S.D. = 0.67) และระยะที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเป็นระยะที่ 3 หลังการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$, S.D. = 0.71)

2. ผลการประเมินผลการใช้รูปแบบการพัฒนสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา พบว่า การประเมินสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นตามรูปแบบ ระยะที่ 1 ก่อนการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู และระยะที่ 3 หลังการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูของครูคืนถิ่นกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา โดยภาพรวมครูคืนถิ่นมีสมรรถนะวิชาชีพครูหลังการพัฒนาสูงกว่าก่อนการพัฒนา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คิดเป็นร้อยละ 9.03 เมื่อพิจารณาเป็นระดับการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษาที่มีการพัฒนาสูงที่สุดคือ ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 10.09 ส่วนระดับประถมศึกษาที่มีการพัฒนาต่ำที่สุดคิดเป็นร้อยละ 7.96

3. ผลการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา พบว่า ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญต่อแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา โดยภาพรวมมีระดับความคิดเห็นอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$, S.D. = 0.73) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า รายการที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ การให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจัดให้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายวิชาชีพครูทุกระดับอย่างต่อเนื่อง และต่อเนื่องเป็นระยะทุก 2-3 ปี โดยยึดแนวทางการดำเนินการร่วมกันระหว่างสถาบันผลิตครูและสถานศึกษามีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.83$, S.D. = 0.59) และรายการที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด แต่มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุดคือ การให้มีการสร้างแรงจูงใจแก่ครูคืนถิ่นเพื่อกระตุ้นให้เกิดความตระหนักและสมัครใจที่จะเข้าร่วมโครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.62$, S.D. = 0.73)

สรุปและอภิปรายผล

การพัฒนาสมรรถนะครูคืนถิ่นภาคกลางตอนบนตามมาตรฐานวิชาชีพครูของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีข้อค้นพบที่น่าสนใจและควรนำมาอภิปรายดังนี้

1. การพัฒนาและหาประสิทธิภาพของรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา มีผลการวิจัยโดยภาพรวมเป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยตั้งไว้ทั้งสิ้น มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เป็นไปตามประเด็นดังนี้ (1) ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา (ฉบับสมบูรณ์) แบ่งออกเป็น 3 ระยะ 4 ขั้นตอน 27 กิจกรรม (2) รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้าง

ประสบการณ์ในสถานศึกษา มีประสิทธิภาพความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก (3) ส่วนแนวปฏิบัติของสถานศึกษา คู่มือการพัฒนาและคู่มือครู มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Saenjaiprom (2018) สรุปผลจากการวิจัยพบว่า ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะของครูโรงเรียนบนพื้นที่สูงในการจัดการเรียนรู้ด้านสุขอนามัยมี 3 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบที่ 1 หลักการพัฒนาครู องค์ประกอบที่ 2 กระบวนการพัฒนาครู มี 4 ขั้นตอน คือ ปรับกระบวนการทัศน พัฒนาทบทวนความรู้ ลงมือปฏิบัติแบบมีส่วนร่วม เสริมสร้างกำลังใจ องค์ประกอบที่ 3 การติดตามผล นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tantong (2018) สรุปผลจากการวิจัยพบว่า ได้รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21 มี 6 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตรกระบวนการ พัฒนา การวัดผล และประเมินผล สรุปได้ว่าหลักสูตรการพัฒนาสมรรถนะครูในศตวรรษที่ 21 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

2. สรุปผลการนำรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 ดังนี้ (1) ครูคืนถิ่นที่เข้ารับการฝึกอบรมเตรียมความพร้อมก่อนการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครู ตามกระบวนการพัฒนาและฝึกอบรมเตรียมความพร้อม มีผลการประเมินความรู้ความเข้าใจของตนเองอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Phongdechatrakul (2017) ได้สรุปข้อค้นพบจากการวิจัยไว้ว่า ครูและบุคลากรทางการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยจังหวัดชัยภูมิ ร้อยละ 80 มีสมรรถนะการปฏิบัติงานอยู่ในระดับพอใช้ลงมาและต้องเข้ารับการพัฒนาสมรรถนะการปฏิบัติงานทุกด้าน ดังนั้น การพัฒนาสมรรถนะการปฏิบัติงานโดยใช้รูปแบบชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพมีผลให้ครูและบุคลากรทางการศึกษามีสมรรถนะด้านการมุ่งผลสัมฤทธิ์ การมีวิสัยทัศน์ การพัฒนาศักยภาพคน การสื่อสารและการจูงใจสูงขึ้น ในขณะที่ตำแหน่ง ประสบการณ์การ

ทำงานและสาขาทางการศึกษามีผลไม่แตกต่างกัน (3) สมรรถนะที่จำเป็นในสถานศึกษาของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา มีความจำเป็นอยู่ในระดับมาก และสมรรถนะที่จำเป็นในสถานศึกษาของผู้เรียนระดับประถมศึกษา มีความจำเป็นอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ Suknasit (2017) ได้สรุปข้อค้นพบจากการวิจัยไว้ว่า สมรรถนะด้านใดที่จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาเร่งด่วน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าดัชนี PNI_{modified} มากที่สุดคือ ด้านการวิเคราะห์สังเคราะห์และการวิจัยเพื่อพัฒนาผู้เรียน ส่วนค่าดัชนี PNI_{modified} ที่ต่ำที่สุดคือ ด้านจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพครู และ (4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่จัดการเรียนการสอนโดยครูคืนถิ่นหลังครูคืนถิ่นเข้ารับการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูตามรูปแบบสูงกว่าก่อนเข้ารับการพัฒนา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chantakul (2017) สรุปข้อค้นพบจากการวิจัยได้ว่า การประเมินรูปแบบโดยผู้บริหารโรงเรียน ศึกษานิเทศก์ และครูผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีความคิดเห็นเห็นว่า รูปแบบการพัฒนาสมรรถนะครูในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ความเป็นไปได้อยู่ในระดับมากที่สุดและควรมีประโยชน์อยู่ในระดับมากที่สุด

3. สรุปผลการนำเสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษา มีประเด็นที่นำมาอภิปรายผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 3 พบว่า ได้แนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาตามรูปแบบ โดยผู้ทรงคุณวุฒิและผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาที่ควรมีการพัฒนาอย่างเร่งด่วนคือ การให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจัดให้มีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีสายวิชาชีพครูทุกระดับอย่างต่อเนื่อง และต่อเนื่องเป็นระยะทุก 2-3 ปี โดยยึดแนวทางการดำเนินการร่วมกันระหว่างสถาบันผลิตครูและสถานศึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ Noppakhun (2018) ได้เสนอแนวทางการพัฒนาสมรรถนะครู

ที่สำคัญคือ การสนับสนุนครูให้ได้รับการพัฒนาตนเองด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา จนเกิดการเรียนรู้ ที่สามารถนำมาใช้ได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Une-nuam (2016) สรุปข้อค้นพบที่จากการวิจัยได้ว่า 1) สภาพและแนวทางในการส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของครู สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ได้แก่ (1) นโยบายในการส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะครูของกระทรวงศึกษาธิการ (2) สมรรถนะครู ด้านสมรรถนะประจำสายงาน (3) กิจกรรมในการพัฒนาสมรรถนะของครูโดยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา และ(4) วิธีการและกระบวนการส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของครูโดยสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา 2) รูปแบบการส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของครู มี 4 องค์ประกอบหลัก คือ 1) นโยบายในการส่งเสริมการพัฒนาประกอบด้วย การจัดระบบสรรหาคนเก่งคนดีเข้าสู่วิชาชีพครู การจัดระบบในการพัฒนาครูประจำการ การสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของครู และการกระจายอำนาจในการปฏิบัติงานของครู 2) สมรรถนะครู ได้แก่ ด้านความรู้ 3 สมรรถนะด้านเจตคติ 3 สมรรถนะ ด้านทักษะ 7 สมรรถนะรวมทั้งสิ้น 13 สมรรถนะ 3) กิจกรรมการพัฒนาประกอบด้วย การพัฒนาความรู้ การพัฒนาเจตคติ และการพัฒนาทักษะ 4) กระบวนการส่งเสริมการพัฒนา ได้แก่ การวางแผนการพัฒนา การดำเนินการตามแผน การตรวจสอบและประเมินผลการพัฒนา และการปรับปรุงแก้ไข 3) ผลการประเมินรูปแบบการส่งเสริมการพัฒนาสมรรถนะของครู โดยผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปรากฏว่ามีความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบไปใช้ในภาพรวมรวมอยู่ในระดับมากทุกองค์ประกอบ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ในการนำรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาไปใช้ ควรจัดให้มีพี่เลี้ยงทางวิชาการในสถานศึกษาและสะท้อนสมรรถนะวิชาชีพครู เพื่อการพัฒนาปรับปรุงช่วยเหลือชี้แนะครูคืนถิ่นตาม

แผนปฏิบัติงานด้านการนิเทศครูเพื่อเป็นการพัฒนา
ศักยภาพในการปฏิบัติการสอนของครูคืนถิ่นอย่างเป็นระบบ

1.2 ปัจจัยความสำเร็จประการหนึ่งที่จะทำให้รูปแบบสัมฤทธิ์ผลได้คือ การแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยใช้ชุมชนการเรียนรู้ทางวิชาชีพครู (Professional Learning Community: PLC) หรือ โรงเรียนในฐานะชุมชนแห่งการเรียนรู้ (School as Learning Community: SLC) โดยมีตัวอย่างหรือแบบอย่างที่ดี (Best Practice) จะทำให้การนำรูปแบบการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่นด้วยการเสริมสร้างประสบการณ์ในสถานศึกษาไปใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพครูคืนถิ่น

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาวิจัยและเปรียบเทียบสมรรถนะวิชาชีพครูในกลุ่มครูที่มีสมรรถนะต่างกัน

เช่น ในกลุ่มครูครุทายาท ครูพันธุ์ใหม่ หรือกลุ่มครู (สควค.) ในโรงเรียนอื่น ๆ เพื่อหาข้อสรุปเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ของรูปแบบในวงที่กว้างและชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยและพัฒนา รูปแบบหรือระบบนิเทศครูคืนถิ่น (Supervising) ความช่วยเหลือครู (Coaching) การเป็นพี่เลี้ยงวิชาการ (Mentoring) และการกำกับ ติดตาม ดูแล (Monitoring) เพื่อให้ความช่วยเหลือครูผู้สอนในการพัฒนาและแก้ปัญหาคุณภาพของผู้เรียน

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยและพัฒนา มาตรฐานตัวบ่งชี้ของคุณลักษณะความเป็นครูคืนถิ่น เพื่อใช้เป็นเกณฑ์มาตรฐานชีวิตคุณลักษณะความเป็นครูก่อนเข้าสู่การประกอบวิชาชีพครู

References

- Bloom, B. S. (1976). *Human characteristic and school learning*. New York: McGraw-Hill.
- Cavalier, R. (2005). *Employer Surveys of Core Competencies and Employer Focus Groups Responses*. Minnesota USA: The University of Minnesota Crookston Baccalaureate Level Graduates.
- Chantakul, P. (2017). Model for Teacher Competency Development in Using Information Technology and Communicate to manage learning in the 21th century. *Journal of Education Sciences Naresuan University*, 19(3), 225-237.
- Keegan, A., Ringhofer, C., & Huemann, M. (2018). Human resource management and project-based organizing: Fertile ground missed opportunities and prospects for closer connections. *International Journal of Project Management*, 36(1), 1-3.
- Krejcie, R. V., & Morgan, D. W., (1970). *Determining Sample Size for Research Activities*. Educational and Psychological Measurement.
- Noppakhun, A. (2018). Development of teacher competency in educational institutions under Nakhon Ratchasima Primary Educational Service Area Office. *Community Research Journal*, 12(3), 232-243.
- OECD. (2012). *Programmed for International Assessment. reviews of national policies for education*. OECD Publishing Paris.
- OECD. (2016). *Education in Thailand: An OECD-UNESCO perspective, reviews of national policies for education*. OECD Publishing Paris.
- Office of the Basic Education Commission. (2017). *Teacher Competency Assessment Manual Office of the Basic Education Commission*. Bangkok.

- Office of the Higher Education Commission. (2016). *Teacher Production for Local Development Project (2016-2029)*. Bangkok.
- Phongdechatrakul, T. (2017). Performance Development Using a Professional Learning Community Model of Teachers and Non-Educational Personnel Systems and informal education Chaiyaphum. *Province Journal of Educational Administration Khon Kaen University*, 13(1), 113-121.
- Saenjaiprom, S. (2018). Model for Competency Development of Teachers in the Management of Hygiene Learning For schools on the highlands. *Chiang Mai Rajabhat Research Journal*, 7(1), 51-63.
- Sanghi, S. (2016). *The handbook of competency mapping: understanding, designing and implementing competency models in organizations*. India: SAGE publications.
- Suknasit, A. (2017). Assessment of Needs for Teacher Competency Development in the 21st Century. *Journal of Social Sciences Srinakharinwirot University*, 20(8), 341-354.
- Tantong, W. (2018). A model for teacher competency development in the 21st century under Chaiyaphum Primary Educational Service Area Office 3. *Journal of Liberal Arts and Science*, 5(3), 44-58.
- Unenuam, W. (2016). Model for promoting teacher competency development. Under the area office Elementary education. *Journal of Education Naresuan University*, 18(3), 292-302.